

לבסוף הושלכו תומכי בגין מן האולם. הם המשיכו אמנם גם מבחון לצעוק "יחי" ו"בוז", אולם נואמי הגוש החופשי התגברו עליהם. בידם היה הרמקול.

שרים וארבע שעות לאחר מכן

במרחק קילומטרים ספורים מבית-האזנה, התכנס מרכז תנועת החרות לישיבה מיוחדת. על הפרק: השעיית תמיר מן התנועה, באשמת כזיון והחזרת בית-הדין העליון של חרות.

מצודת זאב — לב ליבה של תנועת החרות — דמתה למטה קרבי. הישיבה נועדה לשבע ערב, אך הסדרנים התייצבו בחמש לקומה 14 נועדה למרכז, לכן הוכרזה כשטח אסור לסתם חברים פשוטים. אולם מכיון שחברי התנועה לוקחים כל עניין לליבם — בעיקר כשהמדובר בהשעיית חבר המייצג גוש שלם — נאסרה הכניסה גם לקומה 13, ליחיד בסמלון.

כולם ידעו כי זו תהיה הישיבה הפילוג: לנאמני בגין יש רוב קטן במרכז, לכן יושעה תמיר. אולם רק אתמול, בבית-האזנה, הודיע הגוש החופשי כי גורל תמיר הוא גורל הגוש. לכן יושעה תמיר ועימו הגוש החופשי כולו. במקום חרות אחת, תהיינה שתיים.

מי ועד ישיבת המרכז חף ביניים?

שבע, שבע ורבע. שבע וחצי. הגוש החופשי ביקש דחייה של חצי שעה. תמיר-שוסטאק-טיאר יורדים לקומה 12, להתייעצות. שבע וחצי. רבע לשמונה. גם בן-אליעזר יורד לאותה הקומה, ונכנס לאותו החדר. הפתעה, לחישות, "בוז" ו"יחי". אחרי יורד חיים לנדאו, גם יעקוב יוני דוף. כולם נאמני בגין, וזה כבר לא מובן. כעבור רבע שעה יוצאים נאמני בגין מן החדר ועולים לישיבת המרכז. שם מחכים עשרות חברי המרכז במתח, מבלי שהם יודעים משהו על המתרחש. כעבור דקות ספורות יוצאים גם תמיר-שוסטאק-טיאר. חברי תנועה סקרנים מחכים רק לרגע שחדר ההתייעצות יתרוקן, ואז נדחפים פנימה, מחטטים בין שירי היניר שעל הידעה, כדי למצוא רמז למה שתתרחש. בינתיים פונה ח"כ טיאר לסובבים אותו

במדינה

(המשך מעמוד 11) לון מחפיר. שלישית, לעצב ולבצע מדיניות פיתוח-תעשיית חדשה. לצורך זה הקים את ההעדה, הכוללת כלכלנים, מהנדסים ואנשי-מינהל, ולא רק מקרב עובדי המדינה. המחקרים הם מדעיים ומדוייקים. לכן נתבקשו גם משרדים לייעוץ כלכלי להכין סקרים ותכניות-היעוץ.

קנה-מורה אחד פשוט. בשקט ובי-הדרגה, כדי לא לגרום למשברים, החלו בביצוע התכניות החדשות. וכבר התחילה היא מהפכנית לגמרי: במקום כיסוי-השטח במפעלי-תעשייה לא-חשובים, הוחלט להגיד יג סלקציה חמורה, כשהשקול הוא הקמת בסיסים לתעשיות מוזן; מוצרי-חלאות ש"יש להם בחו"ל דרישה פחות או יותר מתמדת, ואשר עבורם מקבלים מחירים טובים; יהלומים; ענף התעשייה האופטית; וכן מוצרים צבאיים וצבאיים-למחצה שפותחו בי-ארץ, ושכמה מהם זכו למוניטין בינלאומי. הוכחה ראשונה לשינויים הקיצוניים בי-מדיניות-התיעוץ שממש הצעד המהפכני הי-בא: למרבית הפלא לא ייתנו יותר הלאות בן הנבדק-לפיתוח-התעשייה (מקור מיוחדת, מן 20 מיליון ל"ח) ועל פי המלצת של משרד המסחר-והתעשייה, לא מפילו לא למפעלים הנמצאים באזורי-פיתוח דחוק.

כך השיטה החדשה של שרף הביאה לחי-דוש מענין ביותר: לתת הלאות לפי קנה-מידה אחד פשוט — למפעלים שהוכיחו את עצמם כריחיים.

ירושלים

הזמנה להכתרת עבדאללה

לפני מלחמת-העולם אספו תשעה פועלי דפים ירושלמיים 40 לא"י כל אחד ויסדו את הדפוס הקואופרטיבי הראשון בירושלים, אח"כ הם שברו חנות קטנה, העמיתו בה שולחן ושתי מכונות, והחליטו לשבור את מונופולן השפלה על הדפוסות בירושלים.

בתחילת הם הדפיסו את היומן וזמר היומ, אחר כך את הפלשתיין פוסט (הג'ורנלס פוסט של היום), וכשבאה מלחמת-העולם הם נרתמו למאמץ המלחמתי, הדפיסו חוברות הדרכה ופקודות-מיצוע.

א'ישפזו אותי כד'

לסחוס את פי'!

אבל היא אינה

שותקת - ויוצאת

עכשיו למלחמה

יא עלתה לפתע, יום אחד למרכז החדשות — ולמחרת נעלמה. היא שותרה מבית-החולים לחולי-נפש בבתי-ם, ורי מאז אי-אפשר היה לאתרה. כאשר צלם כתב של העולם הזה הצליחו לצלמה בצא-תה, הם נעצרו, והסרט הוחזר (העולם הזה 1525).

כל זה לא שאיר ספק, כי מאחורי אישפוז של אסתר כהן, פקדת בית-המשפט המחוזי בתל-אביב, מסתתר סיפור גדול, השבוע התפרץ הסיפור.

המשטרה אמרה לנסוע

וא הופח בצורת בקשה לצרעל' תנאי, לפני שופט בית-המשפט העליון משה לנירי. כתב עורך-הדין סלמן שחיק, בפנותו לבית-הדין הגבוה לצדק: "ביום 3 לחודש נובמבר 1966 אושפזה העותרת, בניגוד לרצונה ובעל כורחה, בבית-החולים לחולי נפש בתיים. נאמר לה, כי האישפוז בוצע בתוקף צו שהוצא על-ידי ד"ר ירמור לוביץ המשמש כפסיכיאטר מחוז".

מה רוצה אסתר כהן מבית-המשפט? דבר פשוט: להורות לד"ר זאב ירמולוביץ, מנהל בית-החולים בבתי-ם, כי יאפשר לבאי-כוחה לבדוק את התיק שלה, כדי לראות אם יש לה אפשרות לקוטט בצעדים משפטיים נגד אלה שהביאו לאישפוזיה בכוח. והעיקר: כדי לברר מי הביא לאישפוזיה.

הבקשה נוסחה בלשון משפטית יבשה. על-ידי שינוי פינגונני קל מתקבל הסיפור הבא, מפיה של אסתר כהן עצמה:

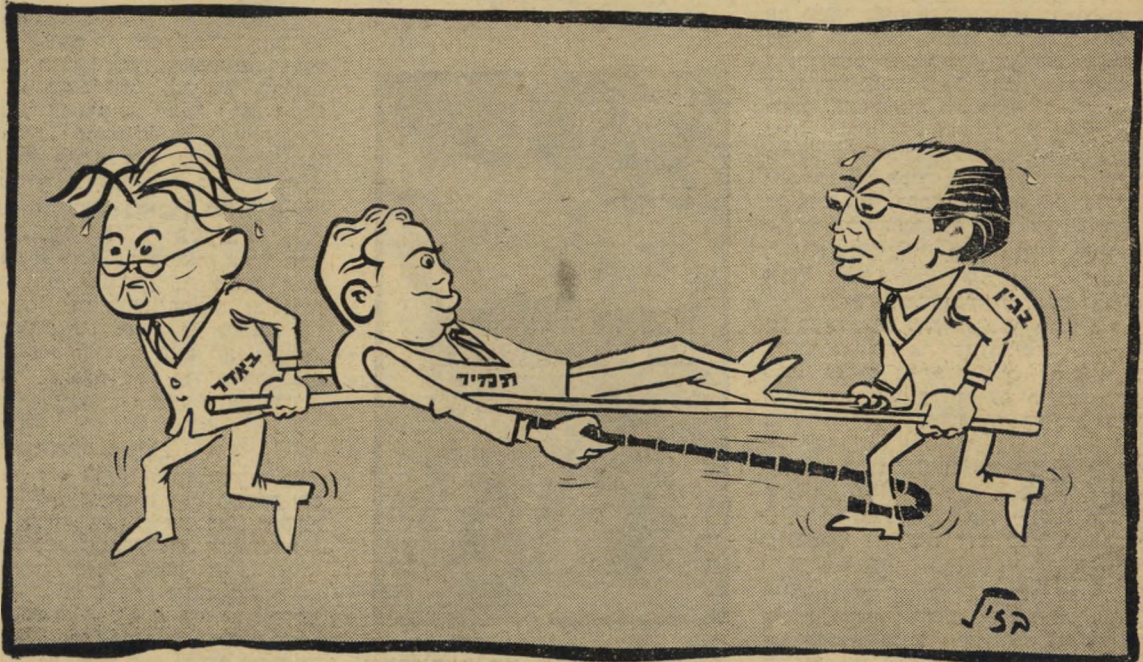
בשעות הערב של אותו יום, בהיותי לבדי בבית, באו לביתי גבר ואשה, שהציגו את עצמם כשליחיו של ד"ר ירמולוביץ ו"טענו כי הוא זומין אותי לבוא למרפאה שבביתו, לשעה אחת בלבד. סירבתי לצוית להוראותיהם.

השניים התפרצו בכוח לדירה, ואז הזמנתי את המשטרה. כשבאו השוטרים הומינו אותי לבירור בתחנת המשטרה ברמת-גן, ושם נאמר לי כי מאחר והוצא נגדי על-ידי ד"ר ירמולוביץ צו-אישפוז, עלי לצייט להוראות ולנסוע עם שני האנשים. הוכנסתי למכונית והועברתי לבית-החולים לחולי-נפש בבתי-ם. שמו הפרטי של האיש שבא מבית-החולים הינו אברהם. אותו אברהם נכנס לחדרו של הרופא התורן וישב עמו כ-20 דקות. לאחר מכן הוכנסתי לשיחה קצרה אל הרופא ה"תורן, וביקשתי לאפשר לי להתקשר עם עורך-דין. אך הדבר לא ניתן לי.

רק כנול כתבה

כניסו אותי למחלקה סגורה. מתוך חשש לגורלי, צייתתי להוראות צחת ה"מחלקה. ישבתי בשקט, וכשבאו הרופאים התורניים לביקור, הפניתי את תשומת לבם ל"כליאתי השרירותית. כל אחד מן הרופאים התורניים אמר לי, כי אין לו סמכות גהח ליש בניני.

ביום ראשון, 6 נובמבר 1966 — זאת אומרת שלושה ימים אחרי שהובאתי לשם — הוזמנתי אל הרופאה האחראית של ה"מחלקה, ולאחר שיהה קצרה הורתה הרופאה להעביר אותי מן המחלקה הסגורה אל המחלקה הפתוחה. הרופאה ביקשה ממני רק שלא להסתכן מתחומי בית-החולים. ביקשתי להכנס אל ד"ר ירמולוביץ ולדבר איתו אך לא נענית. להיפך: הוא היה מתחמק ממני כשראה אותי בכביש הסמוך למשרד הנמצא בתחומי בית-החולים. הוא הוציא את צוה-האישפוז מבלי שבכלל בדק אותי, ומבלי שנבדקתי על-ידי איזשהו רופא אחר קודם לכן. כעבור מספר ימים שוחררתי — ואני

"אותנו יוצאו מחרות רק על אלונקה!"

זה שהעתקים של מסמכים כמוסים אלה מצאו את דרכם לידי המחברות העבריות רק הוכיח מחדש את חשיבותה של קואופרציה.

התנך: רבימכר. אחר המלחמה נודע דפוס אחווה כאחד הדפוסים הטובים במרחב, וכאשר הגיעה שעתו של האמיר עבדאללה לעלות על כסא-המלוכה הוא הכין באחווה את ההזמנות לטקס ההכתרה ברבת-עמון.

גם מדינת ישראל ידעה להעריך את טיבו של אחווה, הדפיסה בו את ספר הטלפון ה"ראשון שלה. אך הגאווה וההצלחה הגדולה של אחווה היתה רבי-המכר שהדפיסה לפני כמה שנים: ספר התנ"ך הראשון שהודפס כולו בירושלים, תנך קורן.

השבוע היתה לאנשי אחווה סיבה נוספת לגאוות: חבר הקואופרטיבי הראשון יצא ל"פנסיה, בדיוק ביום הולדת ה-30 של הדפוס.

הסתדרות ושל קופת-החולים הלאומית שלו ככנס העולמי של הריביוניסטים מחו"ל, שנערך לפני שבועיים, נמצאו גם כמה ע"כ קני חוץ-לארץ שהסכיירו לו זאת היטב, בשפת איומים מנומסת.

בגין, לעומתו, חשש מהבתת שמו כי אחראי לפילוג, וכמי שעורף ראשי חברים — חברים שהיו בעבר אנשי-מחותרת מסורים. הסיכוי שעל אף הכל ילך שוסטאק עם תמיר עד הסוף, עורר בו חששות כי הגוש החופשי יצליח להתקיים מחוץ לחרות, יביא בסופו של דבר לפירוק גח"ל.

בשאיפה להכרעה מהירה, ולו גם במחיר פילוג, נותר רק ח"כ יוחנן באדר לבדו. הוא ידע מה שיודע כל ישראלי: שביתת-נשק אינה שלום. היא אף לא מונעת מלחמה חדשה.

במסדרון, אומר להם בנימת התנצלות: "מה אתם רוצים? נכנעונו!" באחור של שבעים דקות מתחילה ישיבת המרכז בקומה 14. ואז הוטלה הפצצה.

מיר-שוסטאק-טיאר

הדין של התנועה, וחוזרים בהם מכל ההשמצות עליו. אנשי בגין, מצידם, מורידים מעל סדר-היום את הצעת ההשעייה. שביתת-הנשק המפתיעה מקבלת תוקף רשמי בהודעה, כי ועידתה התשיעית של תנועת החרות תכנס בקרוב. הבחירות אליה לא יהיו אישיות, כפי שהיה נהוג בעבר, אלא על-פי רשימות ארציות. מצד אחד אנשי ההנהלה הנוכחית, כשבגין בראשם, ומן הצד השני הגוש החופשי. חברי התנועה ייקראו להכריע.